

Arrest

nr. 112 221 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DAGYARAN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Fars en bezit de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. U komt uit een conservatief religieuze familie. Op straat kreeg u af en toe klappen van politieagenten omdat ze vonden dat u te veel naar meisjes keek en ongeoorloofd met meisjes rondliep. Ook werd u na een aanhouding door de politie samen met uw vriend op het binnenplein van de politiekazerne aan een paal vastgebonden nadat men jullie betrapte bij het rondhangen aan een meisjesschool. Uit geen enkele van deze aanhoudingen kwam het tot een gerechtelijke vervolging. Omdat u geen relaties met meisjes kon aangaan had u gedurende zes jaar seksuele betrekkingen met uw vriend, M. Z. (...). In 2007 werden jullie door uw buurman betrapt op het toilet van een moskee. Hoewel de feiten niet escaleerden werd u uitgelachen en met de vinger gewezen. U werd hiervoor door

uw vader geslagen. U liep een depressie op en voelde een wrok tegen de islam. U besloot naar uw broer, M. H. (...), in Nederland te reizen. U reisde met uw paspoort en een visum naar Nederland en diende er een asielaanvraag in. Tijdens uw verblijf in Nederland vernam u van uw zus dat uw ouders u alles zouden vergeven als u uw oude leven zou afzweren. U besloot, voor de beslissing op uw asielaanvraag af te wachten, terug te keren naar Iran. Bij uw terugkeer voelde u zich onrustig. U probeerde uw gedachten te verzetten door verder muziek te studeren. Uw vader verbood u echter uw studies verder te doen. U werkte in de bazar als koper en verkoper van goud en sieraden. In 1387 (Perzische kalender, komt overeen met 2008 in westerse tijdsrekening), werd u op een gemengd feestje opgepakt door de kalanteri (reguliere politie), omdat u er muziek speelde. Tijdens uw ondervraging werd u uitgelachen door de agenten. Terwijl uw vrienden één voor één naar huis mochten omdat hun ouders beloftebrieven kwamen ondertekenen, bleef u gedurende twee nachten opgesloten. U durfde uw vader niet te contacteren omdat u zich schaamde. Uiteindelijk belde u uw zus die jullie vader op de hoogte bracht van het gebeuren. Nadat uw vader een belofteverklaring tekende mocht u beschikken. Via uw neef, M. A. (...), maakte u in 1389 (2010) kennis met diens vriend, R. D. (...). Reza was een bekeerling. Omdat u in die periode zwaarmoedig was beschouwde u uw contacten met R. (...) als een verademing. U voelde zich rustig worden en besloot de christelijke religie te bestuderen. U keek voornamelijk naar de satellietzender, Mohabat TV, bij M. (...) thuis. Ook bezocht u de Emmanuel-kerk, waar Farsi-erediensten werden gehouden. Omdat de Farsi-erediensten verboden werden zocht u een huiskerk op. U maakte er kennis met pastoor V. A. (...), een Armeense christen. Nadat A. (...) vaststelde dat u genoeg Bijbelkennis had besloot u zich te laten dopen. Op 26/09/1390 (17/12/2011) werd u door V. A. (...) in het bad bij R. D. (...) gedoopt. Tijdens de bijeenkomsten in de huiskerk lazen jullie de Bijbel, baden jullie en zongen jullie liederen. U besprak regelmatig muziek met A. (...). Op 13/01/1391 (01/04/2012) gaf u een lift aan twee vrouwen en een kind. Eén van de vrouwen merkte u op dat ze de muziek die u in uw wagen draaide mooi was. U vertelde haar dat u zelf Saz (een snaarinstrument) speelde, waarop ze uw telefoonnummer vroeg. De volgende dag belde de vrouw u op en maakte een afspraak met u in een park. Ze stelde zich voor als L. D. (...) en vroeg u om haar lessen muziek te geven. U ging akkoord en jullie spraken meermaals per week af, zowel in parken, in uw wagen als bij u thuis. Na enige tijd begonnen jullie iets voor elkaar te voelen. L. (...) vertelde u dat ze uit een conservatieve familie kwam en zich in haar vrijheid beknot voelde. Hoewel u voelde dat ze avances maakte hadden jullie geen seksuele relatie. U vertelde L. (...) over uw verleden en het feit dat u rust had gevonden. U maakte haar duidelijk dat u zich beter in uw vel voelde sinds u christen was geworden. L. (...) was onder de indruk en vroeg u om haar te informeren. U gaf haar verschillende boeken en vertelde haar over het christendom. Op 23/06/1391 (13/09/2012) maakten jullie een reis naar de zee. L. (...) had voor de gelegenheid u gemeld dat jullie de wagen van haar broer, A. (...), konden gebruiken. Omdat jullie in de file terecht kwamen waren jullie laat terug in Teheran. Toen u langs uw woning reed zag u uw zus aan de deur praten met verschillende mannen. L. (...) riep u toe niet te stoppen en verder te rijden. In paniek riep ze dat het haar echtgenoot en haar broers waren. U parkeerde de wagen in een steeg verderop en vroeg haar om uitleg. Op hetzelfde moment kwam er een wagen voor jullie wagen staan. Er stapte een jongen op u af en gebood L. (...) zo snel mogelijk naar huis te rijden. Hij vroeg u waarom u met een gehuwde vrouw uitging. U maakte hem duidelijk dat u van niets op de hoogte was en dat u van L. (...) hield. De jongen stelde zich voor als neef van L. (...)’s echtgenoot en bood u een lift naar huis aan. Intussen belde uw zus en zei u dat de kust veilig was om thuis te komen. Twee dagen na het voorval, op 25/06/1391 (15/09/2012) kwam de echtgenoot van L. (...) aan uw deur en meldde boos dat L. (...) zelfmoord had gepleegd, insinuerend dat dit feit uw schuld was. Op 27/06/1391 (17/09/2012), was u op uw werk toen u werd gebeld door uw zus. Ze vertelde u dat agenten in burger, van de Ettelaat (Ministerie van Informatie), een huiszoeking hadden verricht. Ze zouden uw kamer hebben doorzocht en ondermeer uw computer, boeken over het christendom, een bijbel en uw reispaspoort hebben meegenomen. Ze zouden ook uw gezinsleden hebben gemeld dat ze op de hoogte waren dat u een christen bent omdat er een klacht was ingediend door A. D. (...), wegens pogingen zijn echtgenote te bekeren. U keerde na dit bericht niet naar huis maar besloot onder te duiken bij uw vriend, D. T. (...). Via een vriend van D. (...) vond u een smokkelaar die u naar het buitenland kon brengen. U werd hiervoor in Teheran in een vrachtwagen verborgen met de welke u via de grensovergang, Bazargan, naar Turkije werd gebracht. Tijdens uw verblijf gedurende vier maanden in Istanbul kreeg u een paspoort van een Griekse man. Met dat paspoort nam u een vlucht naar België. Op 12 februari 213 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een duplicaat van uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart), uw legerdienst kaart en uw oud vervallen Iraans paspoort (dd.14/06/2005, geldig tot dd.14/06/2010). U vernam intussen van uw neef, M. (...), dat autoriteiten u op uw werk hadden gezocht.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo dient er vooreerst te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo stelde u dat u in 1389 (2010) een Iraans paspoort verkreeg, ter vervanging van uw vervallen oud paspoort (gehoor CGVS I, p.21,22). U zou er nooit een visum mee hebben aangevraagd, noch ermee hebben gereisd. Het paspoort zou bij een inval bij u thuis op 27/06/1391 (17/09/2012) door de autoriteiten zijn meegenomen. U en of uw ouders zouden het paspoort niet meer hebben teruggekregen. Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, met name een kopie van uw reispaspoort (dd.03/04/2010, geldig tot dd.03/04/2014), blijkt echter dat op 01/10/2012 er een Shengenvisum werd uitgereikt door de Italiaanse ambassade in Teheran, geldig van 06/10/2012 tot 05/11/2012. Verder blijkt uit een kopie van uw paspoort dat u enkele dagen later Italië bent binnengekomen. Aan de door u uiteengezette reisweg (gehoor CGVS I, p.21), kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. Na confrontatie met deze informatie bleef u deze feiten ontkennen. U stelde dat dit niet kon en vroeg of de Iraanse overheid deze informatie had doorgegeven (gehoor CGVS I, p.22). Vervolgens meende u dat de Iraanse autoriteiten zelf een visum in uw paspoort zetten om u te arresteren voor uw bekeringsactiviteit. U stelde dat de Ettelaat u viseerde en tot alles bereid was u naar Iran te doen terugkeren (gehoor CGVS I, p.22 en CGVS II, p.13). Uw verklaring –dat de Iraanse autoriteiten een visum in uw paspoort zouden zetten houdt echter geen steek. Door geen melding te maken van uw paspoort, visum en reis naar Italië in oktober 2012, en deze objectieve feiten te ontkennen, hebt u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden.

Aangaande de door u uiteengezette problemen in Iran –u beweert dat er een klacht tegen u werd ingediend wegens het hebben van bekeringsactiviteiten en dat u thuis werd gezocht- (gehoor CGVS II, p. 4,5,12)- dient verder te worden vastgesteld dat u de aanvang en het verloop van dit incident op 17 september 2012 situeert, op het moment dat u een visum voor Italië aanvroeg en een visum verkreeg, waarmee u in oktober 2012 Iran kon verlaten. Door het verzwijgen van dergelijk belangrijk element komt uw algemene geloofwaardigheid en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid omtrent de redenen waarom u Iran heeft verlaten danig in het gedrang. Dat er aan uw vluchtmotieven weinig geloof kan worden gehecht blijkt bovendien uit het feit dat u na uw vertrek uit Iran in oktober 2012 geen asielaanvraag indiende in Italië, het land waar u als eerst toekwam. Bovendien wachtte u nog tot februari 2013, ongeveer vier maanden na uw aankomst in Italië, alvorens in België een asielaanvraag in te dienen. Een dergelijk handelen staat dan ook volledig haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het feit dat er aan uw beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden blijkt bijkomstig uit het feit dat u geen enkel u geen enkel begin van bewijs neerlegde, zoals een convocatie, klacht, vonnis of andere gerechtelijke stukken. Meer nog is het uiterst bevreemdend dat u niets kon vertellen over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat er een klacht tegen u zou zijn ingediend en er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u dat u tijdens uw verblijf in Iran van uw zus vernam dat A. D. (...) een klacht tegen u had ingediend (gehoor CGVS II, p.5). De concrete inhoud van de klacht kende u echter niet. Ook wist u niet te melden bij welke instantie de klacht was ingediend (gehoor CGVS II, p.5,11). Verder bleek u ook niet op de hoogte of er naar aanleiding van deze klacht een gerechtelijk onderzoek werd gestart (gehoor CGVS II p. 12). U wist ook niet of u reeds een oproeping zou hebben gekregen en of er een gerechtelijk onderzoek naar de zelfmoord van L. (...) liep (gehoor CGVS II, p.12,13). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas.

Wat betreft uw bekering tot het christendom en het feit dat u in België de kerk frequenteert en u over uw geloof praat, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u – zoals hierboven reeds gesteld - de problemen die u in Iran zou hebben gekend als gevolg van uw bekering, niet aannemelijk heeft gemaakt. In België zou u louter met een aantal medebewoners in het centrum, met name een Congolese, enkele Koreanen en Afghanen hebben gepraat over het christendom. Gevraagd hoe de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen zijn stelde u dit niet te weten, maar veronderstelde u dat men het wel kan achterhalen indien men dat zou willen omdat men veel spionnen heeft, maar kon u dit geenszins sterk maken (gehoor CGVS I, p.23, CGVS II, p.13). Voorts stelde u uitdrukkelijk dat u in Iran nooit over het christelijk geloof of over uw christen zijn zou spreken met onbekenden (gehoor CGVS

II, p.12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims.

Wat betreft uw verklaring in de periode voor uw vertrek naar Nederland enkele keren te zijn geslagen en één keer werd vastgebonden aan een paal omdat u rond meisjes hing, kan worden gesteld dat deze feiten op zich onvoldoende zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze feiten zijn overigens te ver in de tijd gesitueerd om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. Het feit dat u in 2008 gedurende twee dagen was vastgehouden door de politie na te zijn opgepakt op een gemengd feestje waar u muziek speelde, is overigens een incident van incidentele en gemeenrechtelijke aard. Ook dit feit betreft een eenmalig incident -te ver in de tijd gesitueerd- om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. Overigens verklaarde u dat naar aanleiding van bovenstaande feiten nooit een gerechtelijke procedure werd opgestart (gehoor CGVS I, p.17,18).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsboekje (duplicaat), uw nationaliteitskaart, uw legerdienst kaart en uw oud paspoort bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u uw dienstplicht heeft vervuld. Deze feiten staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, § 2; 48/3, § 4, b en d; 48/3, § 5; 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel". Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dat het verkeerd is dat verwerende partij heeft besloten dat zij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te maken.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt getwijfeld aan haar Iraanse nationaliteit, noch aan haar bekering tot het christendom. Vervolgens merkt zij op dat er geen enkele twijfel bestaat dat zij, als christen, “*is geviseerd door het artikel 48/3§4*”.

Verzoekende partij haalt vervolgens aan dat er geen enkele twijfel bestaat dat zij problemen heeft gehad omwille van haar bekering tot het christendom. Immers, zij heeft tijdens haar interviews op het Commissariaat-generaal aangegeven dat zij, eens zij L. goed had leren kennen en haar vertrouwde, met haar is beginnen spreken over het christendom en haar een boek gaf. Verwerende partij heeft dan ook verkeerdelijk gesteld dat zij in Iran nooit over het christelijk geloof zou spreken met onbekenden.

Verder laat verzoekende partij weten niet akkoord te kunnen gaan met de stelling in de bestreden beslissing dat uit de informatie blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim in Iran niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Verzoekende partij oppert dat deze door verwerende partij beschreven situatie door haar eigen bronnen wordt tegengesproken. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten de laatste jaren de druk hebben opgevoerd ten aanzien van christenen, dat sommige kerken werden gesloten en dat (sommige) bekeerde christenen werden gearresteerd. Uit het “*Algemeen Ambtsbericht Iran – 27 augustus 2012 – bl 46*” blijkt eveneens dat het in Iran als moslim niet is toegestaan om van godsdienst te veranderen of het geloof op te geven, dat niet-moslims niet in het openbaar hun religieuze gevoelens/overtuigingen tentoon mogen spreiden aan moslims, of hen daartoe bekeren en dat op bekering vanuit de islam de doodstraf staat volgens de sharia. Ter staving van haar argumenten, verwijst verzoekende partij ook nog naar en citeert zij uit enkele rapporten/nieuwsberichten (bijlage 3, 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift), teneinde aan te tonen dat de mensenrechtensituatie ten aanzien van religieuze minderheden in Iran verslechtert en dat het probleem van vervolging omwille van religieuze motieven is verergerd.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten nadat er een klacht tegen haar werd ingediend wegens pogingen om L. te bekeren tot het christendom en de Iraanse autoriteiten bij haar een huiszoeking hadden verricht waarbij onder meer haar computer, boeken over het christendom, een bijbel en haar reispaspoort in beslag werden genomen. Verwerende partij hecht echter geen enkel geloof aan deze voorgehouden feiten, aangezien haar verklaringen dat zij nooit een visum heeft aangevraagd met haar (nieuw) paspoort en dat haar paspoort door de autoriteiten werd meegenomen totaal tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat verzoekende partij, op het moment dat zij het incident met de autoriteiten schetst, een visum voor Italië heeft aangevraagd en dat zij eveneens met dit visum Italië is binnengekomen. Verwerende partij motiveert verder nog dat verzoekende partij, die in oktober 2012 in Italië is aangekomen, niet onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend in Italië maar dat zij nog ongeveer vier maanden heeft gewacht alvorens in België een asielaanvraag in te dienen, dat verzoekende partij bovendien geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van haar beweerde problemen en dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekende partij niets kon vertellen over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat er een klacht tegen haar zou zijn ingediend en er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden. De conclusie van verwerende partij dat aan de problemen die verzoekende partij in Iran zou hebben gekend ten gevolge van haar bekering tot het christendom geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt niet weerlegd in het verzoekschrift. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande immers tot de stelling dat er niet getwijfeld wordt aan haar nationaliteit, dat er

evenmin getwijfeld wordt aan haar bekering tot het christendom en dat er net zo min twijfel heerst over de problemen die zij heeft gehad omwille van haar bekering, aangezien zij tijdens haar gehoren wel degelijk heeft aangegeven met andere mensen te hebben gesproken over het christendom. Dit verweer kan niet worden beschouwd als concrete argumenten waarmee zij de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen.

Verder oordeelt de Raad dat het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden problemen naar aanleiding van haar bekering en het proselitisme dat zij beweert te hebben geëtaleerd, verhindert enig geloof te hechten aan haar asielrelaas, voor zover dit is ingegeven door een vervolging om godsdienstige redenen, inclusief aan haar beweerde bekering tot het christendom. Het loutere feit dat verzoekende partij in België kerken zou frequenteren en hier over haar geloof zou praten doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling daar het ongeloofwaardig bevinden van haar bekering niet laat vermoeden dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran daar plotseling het christelijk geloof zou aankleven. Vermits aan de bekering van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht is een discussie over de mate waarin bij vervolging op grond van godsdienst internationale bescherming dient te worden geboden volstrekt irrelevant. De Raad oordeelt dan ook dat de motivering van verwerende partij betreffende de omstandigheden waarin de beleving van het christendom in Iran niet tot problemen aanleiding geeft een overtollig motief betreft daar aan de bekering van verzoekende partij tot dit geloof geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij alle relevante elementen voor een duidelijk en nauwkeurig verhaal heeft gepresenteerd. Volgens haar stelt verwerende partij zich echter op geen enkel moment vragen over haar behoefte aan "*effectieve bescherming*". Verzoekende partij wijst erop dat, zelfs als er twijfels bestaan over bepaalde feiten of over haar oprechtheid, deze twijfel er niet aan in de weg staat dat nog steeds dient te worden nagegaan of er in haar hoofd een vrees voor vervolging aanwezig is, die kan worden vastgesteld aan de hand van elementen die voor zeker worden aangenomen.

Verzoekende partij besluit dat het duidelijk is dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Immers, zij werd bedreigd omwille van haar bekering tot het christendom, zij werd door de Iraanse autoriteiten bedreigd en zij kan uiteraard geen bescherming bekomen van haar autoriteiten.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte feiten en elementen, doch dat zij tot de conclusie is gekomen dat in haar hoofd geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig is (zie in dit verband eveneens de uiteenzetting in punt 2.2.6.)

Ten tweede duidt de Raad erop dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6 (tot 1 september 2013 artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet (ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn), waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofd van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 17 en stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 mei 2013 en 17 juni 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Om alle voormelde redenen kan dan ook in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT